

Sygn. akt VII U 2058/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Ewa Gulska

p.o. protokolanta sądowego Wioleta Skobel

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2016 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 16 października 2015 roku znak (...) - (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 2058/15

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 16 października 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie art. 83 ust. 1 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2013r. poz. 1442 ze zm.) oraz art. 11 ust. 3 lit. a i art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE nr L 166/1 z 30 kwietnia 2004 roku) art. 5 ust. 1, art. 16 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 dotyczącego wykonywania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE nr L 284/1 z 30 października 2009 roku), art. 14 ust. 5b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 roku zmieniającym rozporządzenie nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (Dz.Urz.UE z 8.06.2012 nr L 149/4), stwierdził, że w okresie od 1 stycznia 2015 roku z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w Polsce i pracy najemnej wykonywanej na rzecz słowackiego pracodawcy na terenie Słowacji, zastosowanie wobec K. K. ma polskie ustawodawstwo w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej.

W odwołaniu od tej decyzji K. K. podniosła, że się z nią nie zgadza, wnosi o jej zmianę i stwierdzenie, że od 1 stycznia 2015 roku z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w Polsce i pracy wykonywanej na rzecz

słowackiego pracodawcy na terenie Słowacji podlega ustawodawstwu słowackiemu w zakresie stosowania przepisów o obowiązkowych ubezpieczeniach społecznych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie podnosząc argumenty będące podstawą wydania zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

K. K. od dnia 1 września 2010 roku prowadzi w Polsce działalność gospodarczą pod firmą (...) (k. 25 akt ZUS).

W dniu 1 stycznia 2015 roku zawarła z (...) mającą siedzibę na Słowacji umowę o pracę. W umowie jako miejsce wykonywania pracy wskazano Republikę Słowacką. Rodzaj wykonywanej pracy określono na pracę promotora usług i produktów świadczonych przez pracodawcę lub klientów pracodawcy. Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Wysokość wynagrodzenia ustalono na 40 euro a czas pracy na 10 godzin miesięcznie (k. 1-23 akt ZUS).

Z tytułu wykonywania powyższej umowy wnioskodawczyni w okresie od stycznia 2015 roku do czerwca 2015 roku otrzymała wynagrodzenie w łącznej wysokości 854,75 zł (k. 55-65 akt ZUS). Natomiast z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w tym samym okresie osiągnęła przychód wynoszący łącznie 86 041,40 zł (k. 37-53 akt ZUS).

K. K. w dniu 1 lipca 2015 roku wniosła o ustalenie ustawodawstwa właściwego w zakresie ubezpieczeń społecznych w trybie art. 16 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 (k. 113 akt ZUS).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych biorąc pod uwagę określony powyższą umową wymiar czasu pracy oraz różnice w wynagrodzeniu osiągniętym z tytułu zawartej umowy o pracę i prowadzonej działalności gospodarczej, pismem z dnia 4 sierpnia 2015 roku ustalił dla wnioskodawczyni na podstawie art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ustawodawstwo polskie (k. 69 akt ZUS), o czym poinformowano właściwą instytucję słowacką. Dokument ten został dostarczony do instytucji słowackiej w dniu 7 sierpnia 2015 roku (k. 73 kat ZUS). Do chwili obecnej instytucja słowacka nie zgłosiła zastrzeżeń do ustalonego tymczasowo ustawodawstwa polskiego (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację zawartą w aktach sprawy, w tym z dokumentów stanowiących korespondencję pomiędzy ZUS a odwołującą oraz pomiędzy ZUS a słowacką instytucją właściwą Słowacką Poistovňa, które nie były kwestionowane przez strony. W ocenie Sądu dokumenty te należało obdarzyć wiarą jako autentyczne, gdyż wystawione przez uprawnione podmioty w ramach przyznanych im uprawnień. W sprawie nie ujawniono jakichkolwiek okoliczności mogących podważyć ich wiarygodność.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie K. K. jako niezasadne podlega oddaleniu.

Zasady ustalania właściwego ustawodawstwa regulują przepisy powołanych wyżej rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE nr L 166/1 z 30.04.2004 r.) i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE nr L 284/1 z 30.10.2009)

Zgodnie z art. 11 ust. 3 lit a) powołanego rozporządzenia nr 883/2004 osoba, wykonująca w Państwie Członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego.

W myśl art. 16 ust. 1, 2 rozporządzenia nr 987/2009 osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania. Wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego

883/2004 oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego 987/2009. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu.

Zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia 883/2004 - osoba, która wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną lub, jeśli wykonuje taką pracę w dwóch lub kilku Państwach Członkowskich, ustawodawstwu określoneemu zgodnie z przepisami art. 13 ust. 1.

Według art. 5 ust. 1 rozporządzenia 987/2009 dokumenty wydane przez instytucję państwa członkowskiego do celów stosowania rozporządzenia podstawowego i rozporządzenia wykonawczego, stanowiące poświadczenie sytuacji danej osoby oraz dowody potwierdzające, na podstawie których zostały wydane te dokumenty, są akceptowane przez instytucje pozostałych państw członkowskich tak długo, jak długo nie zostaną wycofane lub uznane za nieważne przez państwo członkowskie, w którym zostały wydane.

W niniejszej sprawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. uznał, że K. K. na terenie Słowacji świadczyła pracę o charakterze marginalnym. Z tego względu na mocy art. 14 punktu 5b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 987/2009, praca ta nie może być brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego. Przepis art. 14 pkt 5b stanowi bowiem, że „do celów stosowania art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego osoba, która „normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub w kilku państwach członkowskich”, oznacza w szczególności osobę, która w sposób ciągły wykonuje na zmianę kilka rodzajów pracy, z wyjątkiem pracy o charakterze marginalnym, w dwóch lub więcej państwach członkowskich, niezależnie od częstotliwości takiej zamiany czy też jej regularnego charakteru.”

W ocenie Sądu Okręgowego powyższe stanowisko organu rentowego jest słuszne w świetle poczynionych ustaleń faktycznych. Zarówno wymiar czasu pracy określony w umowie o pracę na zaledwie 10 godzin miesięcznie z wynagrodzeniem 40 euro, jak i dochody osiągnięte przez wnioskodawczynię z tego tytułu na przestrzeni kolejnych sześciu miesięcy, a wynoszące 854,75 zł jednoznacznie wskazują, że K. K. na rzecz słowackiego pracodawcy świadczyła pracę, która miała wymiar marginalny, znikomy. Należy podnieść, że odwołująca nie zgłosiła jakichkolwiek dowodów mających wykazać okoliczności przeciwne. Pozostała bierna w zakresie inicjatywy dowodowej.

W związku z faktem, że ubezpieczona wykonywała pracę na terytorium Słowacji wyłącznie w wymiarze marginalnym, zatrudnienie to na mocy art. 14 pkt 5b rozporządzenia nr 987/2009 nie może być brane pod uwagę dla ustalenia ustawodawstwa właściwego. Skoro nadal wykonuje działalność gospodarczą na terenie Polski to podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego, zgodnie z art. 11 ust. 3 lit a Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004..

Zasady obejmowania ubezpieczeniami społecznymi osób prowadzących pozarolniczą działalność regulują przepisy powołanej ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. nr 1442 tekst jedn. z późn. zm.)

W myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 cytowanej ustawy z dnia 13 października 1998 r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność i zgodnie z art. 13 pkt 4 tej ustawy osoby te podlegają ubezpieczeniom społecznym -od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności z wyłączeniem okresu, na który działalność została zwieszona.

W tej sytuacji odwołanie jako niezasadne należało oddalić.

Z uwagi na powyższe, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.